

Ο τελευταίος της Γης ηγήτορας - Ευάγγελου Σπανδάγου

Μ' ένα διάταγμα ηγεμονικό κατάργησε τη φύση.
Τα δέντρα καταδίκασε σε θάνατο
και τα λουλούδια σε ισόβια...
Έκλεισε τα έντομα στα μουσεία
και τις θάλασσες κόκκινες έβαψε.
Πότισε με δηλητήριο τα ψάρια
κι εξόρισε όλα τα ζώα που δίποδα δεν ήσαν.
Του ανέμου σταμάτησε την πνοή
και φωτιές στους πόλους άναψε.
Το στέρεμα πέτυχε των ποταμών
και των λιμνών το στέγνωμα.
Τις πεταλούδες έδωσε σ' ηλεκτροφόρες βέργες
και στα πουλιά φίμωτρα φόρεσε.
Έριξε τόνους το τσιμέντο σ' όλης της Γης την έκταση
κι από τα έντυπα τη λέξη «φύση» έσβησε.
Μα όταν ο θάνατος τον βρήκε ξαφνικά,
μάτια δεν δακρύσανε
και χώμα δεν βρέθηκε να τον σκεπάσει.
Τα λίγα άνθη που επιστράτεψαν,
το πτώμα του για να στολίσουν, μαράθηκαν.
Τα πουλιά που υποχρέωσαν στην κηδεία του να ψάλλουν,
κραυγές κοράκων έβγαζαν...
Άνεμος δεν μετέφερε του θάνατου το άγγελμα
κι ούτε νερό δεν βρέθηκε το πτώμα να ξεπλύνει.
Έτσι κηδεύτηκε αυτός ο τελευταίος της Γης ο άνθρωπος,
απ' τα μηχανικά τα όντα, που αισθήματα δεν έχουνε
κι άγνωρα της φύσης είναι.

Πληγωμένη Φύση - Δημήτρη Τριάντου

Κόρη στο θρόνο κάθεται
και κλαίει πικραμένη,
το δάκρυ της εστέρεψε,
τίποτα δεν της μένει.

Σαν ποταμός ξεχύνεται,
η θλίψη απ' την καρδιά της,
ανήμπορη ν' αντισταθεί,
χάνονται τα παιδιά της.

Τα δάση αφανίζονται
και οι πηγές στερεύουν,
οι άνθρωποι αδιαφορούν,
το τέλος τους γυρεύουν.

Μαραίνεται ο βασιλικός,
ο κρίνος, τα ζουμπούλια,
πεθαίνουν αβοήθητα
της γης τα θεοπούλια.

Κακό μεγάλο κάνουμε,
χωρίς να το σκεφτούμε,
μα αν ξημερώσει η αυγή,
πολλές πληγές θα δούμε...

Φυγή στη Φύση - Γιάννη Τσώλη

Δε σε μπορώ Αθήνα μου / χτικιό 'σαι, μ' αρρωσταίνεις,
θαύμα 'ναι πως ακόμα ζω / και συ πως ανασαίνεις.
Ο Παλαμάς αν σ' έβλεπε / πώς έχεις καταντήσει,
θ' ανακαλούσε μονομιάς / αυτά που σ' έχ' υμνήσει.
Σε είπε «ζαφειρόπετρα» / και τότε ήσουν αλήθεια,
με πόνο τώρ' απ' την ψυχή / θα φώναζε βοήθεια.
Δε σε αντέχω άλλο πια / φεύγω και θα σ' αφήσω,
σε Τζουμερκιώτικο χωριό / ψηλά θα πάω να ζήσω.
Άρωμα πεύκου να χαρώ / και θυμαρένιο μύρο,
ν' αγκαλιαστώ με τα έλατα / και τα βουνά τριγύρω,
τυρί να τρώγω γίδινο, / ξυνόγαλο να πίνω,
ζεστό χωριάτικο ψωμί / στη γάστρα θα το ψήνω.
Πουλιών γλυκολαλήματα / ν' ακούω κάθ' αυγούλα,
βελάσματα μικρών αρνιών / στον Πλάστη προσευχούλα.
Τις νύχτες τ' άστρα συντροφιά / να 'χω και το φεγγάρι,
να μου ευφραίνουν τη ματιά / μέχρ' ύπνος να με πάρει.
Και το πρωί με τη δροσιά / να με ξυπνούν αηδόνια,
γυρίζοντάς με στα παλιά / τα παιδικά μου χρόνια,
που προσευχές συμπάλαμε / σε κλίμακα εναρμόνια,
γονατιστός εγώ στη γη / κι αυτά πάνω σε κλώνια.

Καίγεται η Πελοπόννησος (Καλοκαίρι 2007) - Ζωής Παπαδημητρίου-Τζιράκη

Νύχτες γεμάτες στεναγμούς, νύχτες πληγές γεμάτες.
Φωτιές και απειλές παντού.
Τα όντα, όλα τα φυτά, τα ζωντανά
θα γίνουν εκατόμβες. Σε ποιον καλό Θεό;
Τίνος την όσφρηση η κνίσα θα ευφραίνει;
Και για ποια χάρη ανταμοιβή; Ποιον θέλουν ίλεως να γενεί;
Οι φλόγες στροβιλίζονται τυφλές και ανελέητες.
Σέρνουν έναν αλλοπρόσαλλο χορό.
Κι αυτοί οι αξιοθρήνητοι, που λέγονται άνθρωποι,
ποια να προσμένουνε ανατολή και πώς να ζωγραφίσουνε το μέλλον;
Πομφόλυγες τα όνειρα, τα σάρωσε η φωτιά.
Φύση της Πελοπόννησος, σε βρήκε συμφορά.

Έσκισαν τον χιτώνα σου, κάψανε το κορμί σου.
Το ευλογημένο πράσινο σταχτύς δράκος φαντάζει.
Κλαίν' τα βουνά, τα ορφάνεψε το πύρινο δρεπάνι
π' επαίσχυντα ασχημόνησε επάνω σου, πλανεύτρα,
και αδηφάγο ρήμαξε τις τρυφερές σου σάρκες.
Κλαίν' οι πεδιάδες, κείτονται γυμνές, αποστεωμένες.
Η θάλασσα, ο ουρανός, η ξαστεριά, η αύρα,
την πιο γλυκιά πήραν μορφή, πάν' απ' τ' αποκαΐδια
ν' απλώσουνε τ' ατλάζι τους, το ρημαδιό να κρύψουν
και να ξυπνήσουνε θεούς, παλιούς διαφεντευτές σου,
τον Πάνα και το Διόνυσο, την Αθηνά Παλλάδα
στα ευλογημένα χώματα να σπείρουν την ελπίδα,
ν' ανθήσει η καλλίκαρπη, η έρημη η γη σου.
Φύση της Πελοπόννησος, ξαπόστασε, ετοιμάσου,
στολίσου, για να βγεις ξανά, να λάμπεις, να θαμπώσεις,
όπως κόρη μελλόνυμφη αθόρυβα φροντίζει
πλιότερη χάρη κι ομορφιά να δώσει στον καλό της.

Ανέβασμα στο Ξηροβούνι - Δημητρίου Δερβελή

Ένα πρωί ξεκίνησα τη φύση ν' απολαύσω
Ν' ανέβω πάνω στο βουνό τον κάμπο να κοιτάξω
Ναι 'ναι πρωί με τη δροσιά προτού να βγει ο ήλιος
Ν' ανέβω πάνω στο βουνό με της αυγής το κρύο
Να δω το ρόδισμα τς αυγής στης Πίνδου τις ραχούλες
Να δω το πώς θα χάνονται οι πρωινές δροσούλες
Να δω πως οι ακτίνες παίζουνε αλλόκοτα παιχνίδια
Το πώς τη Φύση δένουε με χίλια δυο στολίδια
Ν' ακούσω της πέρδικας λαλιά και τ' αηδονιού τραγούδι
Να νιώσω το κρύο της αυγής να τσούζει στο μεδούλι
Με μόνη μου να 'χω συντροφιά την γκλίτσα να βαδίζω
Επάνω στις λοφοσειρές εκεί να ανηφορίζω
Και να περνώ γιδόστρατες τσουγκριά, γκρεμιά και σάρες
Για ν' ανεβαίνω στην κορφή και ν' απολαύσω χάρες
Να 'χω καθαρίο το μυαλό το θέαμα μη χάσω
Όταν θ' ανέβω στην κορφή τη φύση ν' απολαύσω
Τρεισήμισι ώρες περπατώ σε τούτα δω τα μέρη
Που τα γνωρίζω από παιδί κι η τύχη μ' έχει φέρει
Ν' ανέβω σε κείνο το τσουγκρί που ο αετός το 'χει λημέρι
Και να βιγλίσω απ' εκεί του κάμπου όλα τα μέρη
Αστράφτει ο ήλιος εκεί ψηλά πρωί σαν ανατέλλει
Μύρια στολίδια οι ακτίνες του η καθεμιά του σέρνει
Στου κάμπου τη δροσοσταλιά που μοιάζει με διαμάντι
Θεέ μου, τι πανόραμα ο κάμπος τούτος μοιάζει
Πήγα στη γκούρα για νερό το σώμα να δροσίσω
Ολίγο να ξεκουραστώ στο σπίτι να γυρίσω.

Η φύση μού μιλά - Άννας Μοσχονίδου

Η φύση μού μιλά. Μα εγώ δεν την ακούω.

Με προσκαλεί να κλείσω τα μάτια και να μυρίσω τις ευωδιές της.
Να περπατήσω στη βρεγμένη γη.
Να κάτσω κάτω από τα πεύκα,
που υπόσχονται ώρες γαλήνιες και ίσκιο επ' αόριστο.

Συντριβή και θλίψη
Περνώντας από την καμένη γη
Από τα πεύκα που φωνάζουν βοήθεια.
Από τα βουνά που γίναν γκρίζα.

Πράσινο το χρώμα που πρέπει να αντικρίζουν οι ίριδες των ματιών.
Αναλογίσου κόσμε,

Το τίμημα της συντριβής και θα καταλάβεις,
Το μέγεθος της καταστροφής.
Αναδάσωση. Πριν η φύση εκδικηθεί κι άλλο,
Πριν γίνει και η καρδιά μας γκρίζα.
Πριν από όλα πριν.